

— Outi emmekö mene rukoilemaan, kun hätä meitä ahdistaa? Sinun kohtalosi minua enemmän huolettaa. Sinulla on elämä alussa. Kalevalasta olet lukenut Aino-tytön tarinaa. Ehkäpä sinullakin on joskus valittavana järven aallot, tahi tuo heittiö. Rukoilkaamme, tyttöseni, tuolla tsassounan pyhäinkuvien edessä!

He ohjasivat veneensä kivikkorantaan, jonka veteen kuvastui vanhan lahon rukoushuoneen katto ja risti. Pieni se oli sisältä. Tuskinpa muita sinne mahtuikaan kuin kaksi kerrallaan. Kullatut pyhimyskuvat loivat omituisen tunteen pieneen huoneeseen. Isä ja tytär syyttivät kynttilät kahden kuvan eteen ja hartaina polvistuivat rukoukseen. Oli niin hiljaista.

Mutta pyhätön vartijoina seisovivat suuret, tummat hongat. Niin korkeat, että pyörörytti niiden latvaan katsellessa. Ja järvi oli kirkas ja kimalteleva kuin hopealautasen pohja. Järven takana kohosi kirkko kupoleineen ja kirkonristi näkyi kauas vaarojen rinteille.

Kun isä ja tytär lähtivät soutamaan varjoista rantaa pitkin kotia kohti, väreili kummankin kasvoilla hiljainen ilo. He tunsivat saaneensa voimaa, joka heitä vahvistaisi sattuvissa koettelemuksissa.

Soutajat sivuuttivat kalmiston, jonka kuuset olivat pelottavan vanhoja ja niin tummia kuin ikuinen hämärä olisi niihin asettunut.

— Taatto, näin unta maammosta. Maammo toi marjoja. Korilisen. Keltaisia lakkoja, sellaisia pehmeitä, kullavärisiä. Söimme kaikki niitä. Maammo kertoi suolla nähneensä kurjen, sellaisen pitkäkaulan. Se oli pyytänyt maammoa selkäänsä istumaan. Mutta maammo oli kävellyt kotiin ja kurki oli lähtenyt kirkuen lentämään.

Ei virkkanut Miihkali tyttärensä unen johdosta mitään. Istui vain hiljaa veneen kokassa ja muisteli menneitä. Muisteli, kuinka hän oli ollut komea poika. Tytöt olivat katselleet ihastuneina, pojat kateellisina kisapaikoissa. Miihkali lopetti kisailut tuotuaan puolen sadan virstan päästä Huotariin nuorikoksi Okun, Outin äidin. Outi peri äitinsä ulkonäön, mutta isänsä luonteen.

Johokan on Okun tunti lasi täynnä? Pois se haluaa — on ruvennut sairastelemaan. On ruvennut niihin starovieroihin, vanhauskoisiin liittymään. Siellä toisten uskovaisten kanssa, suuressa monisokkei loisessa talossa rukouksissa tahtoisi kuolemaa odotella. Ei haluisuulla eikä nähdä mitään maallista ja synnillistä

Miihkali pyyhki hikeä otsaltaan. Outi oli soudusta punertunut. Hän oli helakanpunerva iholtaan muutenkin, väri poskilla aina, mutta nyt ulottui puna vaalean, hiukan kiharan tukan rajaan asti.

Miihkali suri hiukan tyttärensä kaunismuotoisuutta. Hyvä lahjan se kauneuskin on. Mutta noita Outin tahtoja on liiaksi. Ensimmäinen se Kirilä-pappi ja nyt tuo toinen vihovenäläinen. Ei ole kummassakaan oikeata miehen kuntoa. Juoppojakin ovat, retkuja — ryssiä. Ja mitähän juonia niillä lienee? Mutta kuinka nyt käynee äidin?

Oltiin kotirannassa. Vene vedettiin teloille. Talosta päin juoksi Heli-tyttönen vastaan. Huonosti olivat äidin asiat.

Maammo korisi jo ja puhui käsittämättömiä. Miihkali koetti antaa lääkettä ja Outi yritti hiljaa hieroa. Lienee lääke tehonnut ja Outinkin pehmeän käden liikkeet helpotusta tuoneet, kun sairas alkoi

Huomattava Karjalan kansanrunouden tutkija ja kerääjä kuollut.

Tohtori A. A. Lähteenkorva.

Helmikuun 15^{päivän} vastaisena yönä kuoli Käkisalmissa tohtori, ent. kansakouluntarkastaja A. A. Lähteenkorva (ennen Borenius) 84 vuoden ikäisenä.

Tohtori Lähteenkorva, joka miehuusiässään paljon oleskeli Karjalassa ja teki tutkimusmatkoja rajantakaisenkin Karjalan puolelle, oli syntynyt v. 1846 Porvoossa, jossa kävi koulun, tullen ylioppilaaksi 1863, maisteriksi 1873 ja vihittiin kunniatohtoriksi 1923.

Oltuaan kirjastonhoitajana Helsingissä ja sittemmin opettajana eräissä kouluissa tuli hän v. 1891 Viipurin kansakoulujen tarkastajaksi ja pian myöhemmin Karjalan rajoille, Sortavalan laajan kansakoulupiirin tarkastajaksi, jossa hän oli kauvimman aikaa, vuodesta 1905 vuoteen 1921. Tällä ajalla hän tutustui läheisesti rajanläheisten karjalaisten oloihin Suomen puolella ja sitä tietä jatkoi kosketustaan kaukaisempiinkin vanhan runolaulun maihin, joilla hän oli jo ennen käynyt.

Merkittävimmän osan elämäntyöstään hän nimittäin suoritti suomalaisen kansanrunouden kerääjänä ja tutkijana. Sitä varten hän vv. 1871, 1872 ja 1877 teki keräysmatkoja Vieraan, Aunukseen y.m., tuoden sieltä kokoelman, joka on Lönnrotin kokoelmien jälkeen huomattavin cepillisen kansanrunoutemme lähdekokoelma.

Aivan viimeiset vuotensa vietti hän Käkisalmissa, ollen siellä vielä opettajatoimissa.

uupua rauhalliseen uneen. Vahakynttilät pyhäinkuvan edessä paloivat. Ja isä sekä tytär vaipuivat hiljaiseen rukoukseen.

Pian sairas heräsi ja tuli levottomaksi. Isä ja tytär lanloivat virren, jonka olivat oppineet Suomesta:

Autuus ken sydämensä
antaa Herran kätehen.

Kauniisti kaikui laulu. Kynttilät lepattivat. Palvelustyttönen itki.

Sairas kuunteli hiukan, mutta sitten otti toiseen käteensä isän ja toiseen tyttärensä käden. Jumala tuolla kultaisella istuimellaan istui kultakoruissaan enkeliensä keskellä. Se viittasi häntä tulemaan.

Hengitys lakkasi ja elämä sammui. — Ulkona kajasteli kirkas kesäyö. Yörastas lauloi lauluaan. Jumalan enkelit laskivat maahan ja kantoivat nukkuneen sielun taivaisiin.

Olga Törmä.